

„Нѣма да виждамъ вече зората
 На Изтокъ да свѣтлѣй;
 Нѣма да чувамъ вече в'гората
 Славей дивно да пѣй . . .“ —

Измежду сливенци, които сж основавали вѣстници или списания вѣнъ отъ родния си градъ, трѣбва да споменемъ и *Дръ Захария Димитровъ*, който, въ качеството си директоръ на Видинската гимназия, до идването си като такъвъ въ Сливенъ (1898 г.), е редактиралъ научно-литературното списание „*Прагъ*“. Роденъ е въ Сливенъ на 22 януарий 1864 г.; училъ се първоначално въ родния си градъ, а прѣзъ 1880 г., като степендиантъ, слѣдвалъ въ Загребското педагогическо училище, което завършилъ съ успѣхъ въ 1883 г. До 1886 г. билъ директоръ на Анхиялското класно училище, слѣдъ което слѣдвалъ въ Загребския и Лайпцигския университети по география, етнография и философия. Свършилъ философскитѣ науки въ Германия. Прѣзъ 1890 г. билъ назначенъ директоръ на Видинската гимназия, а прѣзъ 1898 г. такъвъ на Сливенската до—1908 г., слѣдъ което билъ назначенъ начал. на средното и висше образование при Министер. на просвѣщението. Прѣзъ 1901—1904 г. билъ прѣдседател на сливенското читалище „Зора“. Сега е директоръ на средното техническо училище въ София.

По-старъ сливенски книжовникъ е *Х. Стефанъ Самсаровъ*, ученикъ на Чинтуловъ и Доброплодни. Ражданъ е въ Сливенъ кждѣ 1835 г. и е синъ на заможня по онова врѣме самсаринъ Ненчо. Учителствувалъ е въ Сливенъ между 1856 и 1858., а слѣдъ това бивалъ подъ редъ учителъ въ Карнобатъ (до 1860 г.), въ Ески-Джумая (до 1870 г.) и пакъ въ Сливенъ до 1891 г., а слѣдъ това пенсионеръ и черковенъ пѣвецъ

Х. Стефанъ Самсаровъ е единъ отъ рѣдкитѣ наши по-стари учители, които, като чада на наченатото българско възраждане, бѣха сжщеврѣменно отлични елинисти и слависти. Самсаровъ владѣеше много добрѣ грѣцки, старогрѣцки, турски и арабски (съ писменността имъ), руски и отчасти френски. Прѣзъ врѣме на сръбско-българската война е прѣвелъ кореспонденциитѣ до рускитѣ вѣстници на *Ивановъ* относно българскитѣ работи, а освѣнъ това притежава сума неиздадени ржкописи, прѣводи най-вече отъ грѣцки и френски, като: „Индийски потайности“, „Благородниятъ развратникъ“, „Религия и нрави на евреитѣ“, „Сократъ и неговия животъ“, и т. н.

Братъ му *Христо Н. Самсаровъ*, сжщо дългогодишенъ учителъ, е първиятъ български прѣводачъ на Сервантесовия „Донъ Кихотъ“.

Въ журналистиката се подвизавалъ и *Илия С. Йовчевъ*, роденъ въ Сливенъ прѣзъ 1850 г., дѣто се е училъ отначало